

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: Ing. M.V.**, bytem N. K.190, M., **zastoupen JUDr. Martinem Týle, advokátem**, se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2013, č. j. KrÚ 49118/2013/ODSH/13,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2013, č. j. KrÚ 49118/2013/ODSH/13, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo též „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 4. 2013, č. j. OSA/P-1517/12-D/110, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že dne 25. 9. 2012, okolo 9:29 hodin, v obci Dražkovice, směr

Mikulovice, jako řidič vozidla Audi, RZ: „X“, jel rychlostí 77 km/h, čímž překročil v tomto místě, po odečtení toleranční odchylky plus minus 3 km/h, nejvyšší povolenou rychlost v obci (50 km/h) o 24 km/h, a že dne 25. 9. 2012, okolo 9:38 hodin, v obci Dražkovice, když odjížděl od stanoviště hlídky Městské policie, jel s vozidlem Audi, RZ: „X“, rychlostí 68 km/h, čímž překročil v tomto místě, po odečtení toleranční odchylky plus minus 3 km/h, nejvyšší povolenou rychlost v obci (50 km/h) o 15 km/h, tedy v obou případech porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), a tak spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. silničního zákona a přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. silničního zákona. Magistrát za uvedené přestupky žalobci uložil ve společném řízení dle § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v souladu s § 11 a § 12 zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. e) silničního zákona pokutu ve výši 3.000 Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení s odůvodněním, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, skutkový stav zjištěný správním orgánem je v rozporu se spisem a rovněž v něm nemá oporu a podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tyto obecné důvody pak žalobce rozvedl v následujících žalobních bodech:

1. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, správní orgán nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, použil důkazní prostředky získané nezákonným způsobem a provedl důkaz v rozporu s právními předpisy.

Stěžejní důkaz – fotodokumentace z měření rychlosti, byl získán nezákonným způsobem. Žalobce před magistrátem i žalovaným namítal, že nebylo postaveno najisto správné fungování měřicího zařízení v okamžiku měření rychlosti vozidla. Žalobce navrhoval důkaz ověřením správnosti funkce měřicího zařízení provedeným Českým metrologickým institutem. Magistrát toto ověření odmítl vyžádat s odůvodněním, že by se jednalo o nadbytečné doplnění dokazování, a žalovaný se s jeho názorem a důvody odmítnutí ztotožnil. Žalobce poukazuje na § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., z něhož vyplývá šest způsobů zániku platnosti ověření měřidla, přičemž je zřejmé, že platnost ověření může zaniknout i dříve, než je stanoveno ověřovacím listem. Správní orgány se proto měly zabývat tím, zda platnost ověřovacího listu nezanikla před uplynutím doby, nikoliv odmítnout ověření funkce měřicího zařízení s odkazem na nereálnost či neekonomičnost takového postupu. Nelze vyloučit, že po ověření měřicího zařízení došlo k jeho poškození, přičemž žalobce není schopen toto poškození prokázat, proto navrhl provedení důkazu ověřením správnosti funkce měřicího zařízení provedeným Českým metrologickým institutem. Jinak než tímto důkazem nesprávnost funkce uvedeného zařízení prokázat nelze.

2. Žalovaný se námitkou žalobce vznesenou v doplnění odvolání, totiž že platnost ověření měřidla mohla zaniknout způsobem dle § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., nezabýval. Rovněž se nevypořádal s důkazním prostředkem předloženým žalobcem v rámci odvolacího řízení – fotografiemi z místa měření rychlosti, kterými chtěl žalobce prokázat, že strážník Městské policie (dále jen „MP“) nevypovídal pravdivě, když uvedl, že při obsluze měřicího zařízení sledoval očima automobil žalobce celou dobu poté, kdy pořídil snímek automobilu, až do okamžiku jeho zastavení. Výhledové možnosti takovému pozorování brání.

3. Byla porušena zásada dvouinstančnosti řízení, neboť žalovaný sám založil do spisu vyjádření společnosti CAMEA spol. s r. o. a i přes žalobcem vyslovený nesouhlas s doplňováním podkladů v průběhu odvolacího řízení provedl tímto vyjádřením důkaz. Žalobce tak neměl možnost reagovat na hodnocení důkazu, neboť se s ním seznámil až prostřednictvím napadeného rozhodnutí. Uvedená listina je dle žalovaného pouhým podkladem pro vydání rozhodnutí, podle žalobce se však jedná o důkazní prostředek, neboť žalovaný jí prokazuje správnou práci užitého měřicího zařízení. Listinou tedy měl být proveden důkaz za přítomnosti účastníků, a to přečtením nebo sdělením obsahu. K tomu ovšem nedošlo a tuto vadu nemůže zhojit ani zaslání listiny žalobci spolu s poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 4. 11. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že setrvává na svém právním názoru prezentovaném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou v podstatě totožné s odvolacími námitkami a námitkami uvedenými ve vyjádření ze dne 28. 6. 2013 a žalovaný se jimi dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl při jednání dne 18. 12. 2013, v přítomnosti zástupce žalobce a žalovaného, když žalobce na výzvu soudu projevil výslovný nesouhlas s rozhodnutím bez jednání (podání ze dne 26. 10. 2013). Soud přitom v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 16. 7. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a toto přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 2.

Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pokud by totiž napadené rozhodnutí skutečně vadou nepřezkoumatelnosti trpělo, tedy žalovaný by se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, nezbylo by soudu než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušit. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, který se sice týká správního řízení, ale lze ho použít i pro řízení před soudem, a z něhož vyplývá, že *„pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“* a že *„z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“*.

Žalobce namítal, že žalovaný nijak nereagoval na jeho námitku možného zániku platnosti ověření měřidla způsobem dle § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a rovněž, že se nevypořádal s jeho důkazním prostředkem předloženým v odvolacím řízení, konkrétně s fotografiemi prokazujícími nepravdivost výpovědi strážníka Škody ohledně sledování měřeného vozidla od započetí měření až po jeho zastavení strážníkem V.

Soud nemohl žalobcovým tvrzením přitakat, ze správního spisu a zejména z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neopomenul ani uvedenou námitku, ani předmětný důkazní

návrh. Na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul obsah žalobcova odvolání, včetně námitky možného zániku platnosti ověření měřicího zařízení před uplynutím doby, na niž je vystaveno, a navrženého dokazování předloženými fotografiemi. Na straně 4 se pak vyjádřil k uvedené námitce, když poukázal na to, že rychloměr je ověřován autorizovaným metrologickým střediskem a že v případě splnění podmínek je ověření zakončeno vystavením ověřovacího listu platného jeden rok a zapečetěním rychloměru pečeti páskami bránícími neoprávněné manipulaci s rychloměrem, přičemž ověřovací list prokazuje správnost měřicí funkce rychloměru, dokud není prokázán opak. Správně pak vyhodnotil, že v dané věci prokázán opak nebyl, neboť rychloměr nevykázal žádné chybové hlášení – toto vyplynulo jednak ze svědecké výpovědi strážníka Škody a dále z pořízené fotodokumentace, měření bylo prováděno zařízením s platným ověřovacím listem a toto zařízení obsluhovala řádně proškolená osoba. Žalovaný se rovněž vyjádřil k žalobcem namítaným dvěma výrobními čísly na přelepkách rychloměru, když po doplnění spisového materiálu o vyjádření společnosti CAMEA spol. s r. o. je zřejmé, že rychloměr má dvě části – laserovou jednotku a vyhodnocovací jednotku, přičemž jedno výrobní číslo náleží vyhodnocovací jednotce a druhé celému zařízení. Přelepky byly neporušeny, což vyplynulo z výpovědi strážníka Valdy a též z pořízené fotodokumentace, tudíž je zřejmé, že s rychloměrem od provedení ověření nikdo neoprávněně nemanipuloval. Argumentaci žalovaného nemá soud co vytknout, žalovaný na žalobcovu odvolací námitku reagoval, a to zcela dostačujícím způsobem. Soud snad jen pro úplnost zdůrazňuje, že i on považuje vyžádání ověření správnosti měřicí funkce rychloměru Českým metrologickým institutem za zcela nadbytečné, když rychloměr byl opatřen platným ověřovacím listem, obsluhovala ho proškolená osoba, jeho přelepky byly neporušeny a rychloměr nevykázal žádné chybové hlášení, tedy je zřejmé, že jeho měřicí funkce byly v pořádku. V opačném případě by totiž rychloměr chybové hlášení vykázal a měření by neprovedl, což vyplývá z návodu k obsluze daného typu silničního rychloměru, kterým byl rovněž v řízení před správním orgánem I. stupně proveden důkaz. Žádné pochybnosti o správnosti měření ze správního spisu nevyplynou. Žalobcova tvrzení o možném poškození, ztrátě metrologických vlastností, atp. jsou pouze domněnkami, ničím nepodloženými, které nemohou správnost měření provedeného rychloměrem zpochybnit.

Pokud se týká žalobcem předložených fotografií, k těm se žalovaný vyjádřil na straně 5 napadeného rozhodnutí, kdy uvedl, jakými důkazními prostředky byla před magistrátem vyvrácena námitka žalobce, že předmětné vozidlo neřídil, přičemž dokazování magistrátu označil za dostatečné. K žalobcem vyjádřeným pochybnostem o tom, že strážník Škoda skutečně sledoval vozidlo po celou dobu měření, zaujal žalovaný toto stanovisko: „...z fotografického snímku č. 5941 (list č. 3 spisu) ve spojení s videozáznamem a výpovědí strážníka Škody je zcela nepochybně prokázáno, že vozidlo řídil obviněný. Rozpor v časovém údaji na fotodokumentaci s časovým údajem na videozáznamu byl vysvětlen výsledkem svědka Škody, který uvedl, že „radar je kalibrované zařízení a na něm je časový údaj správný“ (list č. 39 spisu), a výsledkem svědka Valdy, který uvedl, že zadal časový údaj do brýlí pro pořízení videozáznamu, a připustil, že může dojít ke zkreslení času v jednotlivých minutách a že vychází z času na měřicím zařízení (list č. 73 spisu).“ Dále pak žalovaný uzavřel, že „v řízení před správním orgánem I. stupně byla vyvrácena námitka obviněného, že vozidlo neřídil, a tento závěr není zpochybněn ani fotografickými snímky obviněného, které doložil v odvolacím řízení“. Není tedy pravdou, že by žalovaný žalobcem předložené fotografie opomenul. Žalovaný tyto fotografie vyhodnotil, odůvodnil, proč má zato, že jimi nelze skutkové závěry správního orgánu I. stupně zpochybnit, tedy řádně se s žalobcovými listinami vypořádal. Soud nemá co by žalovanému vytknul, považuje jeho závěry za správné a plně na ně odkazuje. Ostatně takovýto postup je zcela v souladu se zákonem, což potvrzuje i judikatura NSS, kdy

se např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, uvádí: „...*sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno*“.

Soud uzavírá, že druhý žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 1.

Skutkový stav byl správními orgány zjištěn v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci samé, o vině žalobce oběma shora specifikovanými přestupky nemůže být pochyb. Fotodokumentace byla získána osobou proškolenou k obsluze rychloměru a oprávněnou provádět měření rychlosti, rychloměr je certifikovaným zařízením, které v době měření mělo platný ověřovací list, měření rychlosti bylo provedeno správně, resp. rychloměr neukázal žádné chybové hlášení v průběhu měření rychlosti v daném úseku obce Dražkovice, což vyplynulo ze svědecké výpovědi strážníka Škody a rovněž z pořízené fotodokumentace. Již správní orgán I. stupně podrobně vyhodnotil provedené dokazování a učinil správné skutkové a právní závěry, kdy mimo jiné odmítl opatřit ověření předmětného rychloměru u Českého metrologického institutu pro nadbytečnost. Žalovaný pak k žalobcem namítanému možnému skončení platnosti ověření rychloměru některým ze způsobů vymezených v § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. doplnil vlastní úvahy, kdy se ztotožnil se správním orgánem I. stupně při hodnocení navrhovaného ověření jako nadbytečného důkazního prostředku. Soud se s oběma správními orgány ztotožňuje a odkazuje na argumentaci k žalobnímu bodu ad 2. výše, v rámci níž podrobně rozebral otázku žalobcem namítaného možného zániku platnosti ověření, resp. nadbytečnosti ověření správnosti měřicí funkce rychloměru vyžádaného u Českého metrologického institutu.

První žalobní bod shledal soud rovněž nedůvodným.

Ad 3.

Porušení zásady dvouinstančnosti řízení soud rovněž neshledal, neboť doplnění podkladů, případně též dokazování v průběhu odvolacího řízení je přípustné a počítá s ním i zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když ze žádného z jeho ustanovení nelze dovodit, že by odvolací orgán nemohl doplnit podklady a provést další dokazování. Pro řízení o odvolání se použijí též předcházející ustanovení správního řádu, včetně hlavy VI, v jejímž rámci jsou vymezeny podklady pro vydání rozhodnutí a pravidla pro dokazování (§ 93 odst. 1 správního řádu). Podle § 50 správního řádu pak jako podklad pro rozhodnutí může sloužit prakticky cokoli, když důkazy jsou pouze jedním z možných podkladů. Tedy správní orgán může vyjít i z listin, kterými neprovedl důkaz, musí ovšem před vydáním rozhodnutí dát účastníkovi možnost, v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, se s těmito listinami seznámit a vyjádřit se k nim, aby rozhodnutí nebylo pro účastníka překvapivé. Přesně o tento případ pak v projednávané věci šlo. Po obdržení odvolání ještě správní orgán I. stupně obstaral do spisu „Vyjádření k označení silničního rychloměru UnicomLIDAR5 výrobním číslem“ od společnosti CAMEA, spol. s r. o. ze dne 16. 5. 2013. Žalovaný s touto listinou žalobce seznámil (formou zaslání jako přílohy datové zprávy ze dne 26. 6. 2013), současně mu poskytl lhůtu k vyjádření a následně listinu použil jako jeden z podkladů pro své rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, žalobci naopak tímto postupem nevznikla žádná újma, nebyl nijak krácen na svých právech, neboť ještě před vydáním napadeného rozhodnutí mu byly známy veškeré podklady

pro toto rozhodnutí, měl čas se k nim vyjádřit, a jak vyplývá ze správního spisu, svého práva i využil („Vyjádření obviněného k podkladům pro vydání rozhodnutí“ ze dne 28. 6. 2013).

Zásadu dvouinstančnosti správního řízení nelze vykládat tak rigidně, jak to činí žalobce, tj. že v případě nutnosti doplnit správní spis o jakýkoliv podklad je třeba rozhodnutí správního orgánu I. stupně automaticky zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu odvolacím orgánem a vrácení věci tomuto orgánu bude zpravidla na místě zejména ve věcech skutkově složitějších, v případech, kdy by doplňováním podkladů ze strany žalovaného došlo k výraznému přesunu podstatné části nalézacího řízení do řízení před odvolacím orgánem. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, v dané věci o takový případ nejde. Žalovaný doplnil jedinou listinu, kterou použil jako další podklad potvrzující závěr správních orgánů o tom, že rychloměr naměřil správný údaj o rychlosti žalobcova vozidla.

I třetí žalobní bod tedy soud vyhodnotil jako nedůvodný.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, žalovaný se navíc práva na náhradu nákladů při jednání dne 18. 12. 2013 výslovně vzdal, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. prosince 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová